

Adó

DARVASI LÁSZLÓ

Elmesélem tehát, hogyan s miért szerettem meg azt mozdulatsort, melyet néhány érdekelt kasztbélín kívül mérhetetlenül utálnak ebben az országban. Az adózásról beszélek. Ha tudnak, bocsássanak meg, de mégse mondhatok mást: szeretek adózni.

Engem az adózás, mint olyan, valósággal hazafias érzésekkel tölt el. Nekem az adózás szent. Nemzeti ügny. Jól tudom, hogy mivel tartozom ennek az országnak, ennek a népnek, a magyar történelemnek és a fiatal és magyar és demokratikus államnak, ezért aztán dehogy keserít el, ha speciel negyven százalékot vonnak le néhány mondatom piaci értékéből. Ebből tudom, érzem igazán, hogy fontos vagyok, hogy számolnak velem, egyáltalán, hogy számítnak rám.

Mert nem elveszett ember az, akit számon tartanak. Adóbevállásomat évek óta édesanyám készíti, mint ahogy szépíró barátomét is, ezért aztán jól tudom, hogy én többet adóztam, mint ő. De örüljön, és ezt mondtam is neki, mert egy év múltán majd ő adózik többet, hiszen megkapta a Móricz-ösztöndíjat, ami egyetlen hónapban sem lesz ugyanolyan összeg, viszont folyamatosan csökken. Szépíró barátom is megkapta ez évi első honoráriumát egy írásért, melyben papírsarkány vitte föl az égbe a vérét. Szép írás volt, meg is csapolták rögvést a negyven százalékát. Szépíró barátom ennek egyelőre nem örül, és azt hiszem, ezért némi felvilágosító, hogy úgymondjam népnevelő munka vár rám, amennyiben ő is a nép egyik, az átlagosnál súlyosabb, egyede. És pedig az. Tehát meg kell érteni, hogy ennek az országnak mi mindennel tartozunk. Többel, mint negyven százalék. Be kell látni, hogy nemcsak az adópapír színe, hanem bizony az ég kékje, a föld színe, a villamos sárgája, a tej ára, és Stefka István csokornyakkendője is értünk van, miértünk, akik, spajszser vagy szívlehallgató helyett a mondatok utáni keserves hajsza mellett döntöttünk, fiatalon, tapasztalatlanul, de már visszavonhatatlanul.

Arról van szó, hogy az írónak, ha momentán emberként funkcionál, nem mindegy a világ állaga. Mármost hogy az jó vagy sem, diktatúra, vagy demokrácia, mert beteges egyed az, aki a rosszabbikat vágyja. Vagy hülye, már bocsánat. Am ha az írónak azok a pillanatai, amikor leginkább mégiscsak író, például írás közben, nos akkor ebből a szempontból lehet a világ ilyen vagy olyan, hogy úgy mondjam, bármilyen lehet, a beszéden ez mit sem könnyít. Beszélni nehéz. Mindörökké. És nem ámen, már újra bocsánat, mert aki valaha érdemben csinálta ezt, tudhatja, milyen piszkosul szentségtelen munka. Van, aki ezt vétkezések nélkül nem is tudja művelni. De ez nem recept, így aztán óvnék mindenkit az általános következtetésektől. Mert van olyan kollégám is, aki lebegve ír, mert közben angyalok tartják.

Most például az van, hogy ezentúl Karcsitól számlát fogok kérni. Karcsi a ház alatti garázsban nyitott büfét, Unicum büfé a neve. Cirka százötven méteres sugarú körben üzemel egyébként még a Lívía, a Fanta, a Kishordó, a Kristály valamint a Patkós is, de én mégiscsak az unicumos Karcsit szeretem a legjobban, mert neki számlázó gépe is van már. Meg is mondtam Karcsinak, aki a legizmosabb unicumkereskedő, akit valaha láttam, hogy ezentúl mindent számlázzon. Mert írok, mondjuk, egy novellát a világ legszomorúbb zenekaráról, ahhoz meg ugye inni kell. El is képzelttem, hogy jövő ilyenkor nagyot néz majd a világot prím számoknak gondoló, drága adóssági szakember. Csak bámul, hogy a zenekaros fráshoz két unicum, négy sör, majd megint egy unicum, végül pedig öt rumos kóla számlája vajdon csatolva. A rezsit, mondom majd szerényen, lehajtott fejjel. És akkor ő kivágja az adut, hogy de bizony február nyolcadikán én biztos nem írtam, nem ám, mert akkor ő is ott volt az Unicum büfében, és látta, hogy a Janicsék bácsival egymást támogatva énekeljük előbb az Internacionálét, aztán a székely himnuszt, és a pénzügyminisztériumot is ócsároltuk, mitöbb én a Janicsék bácsi rumoskólás számláját egyszerre csak zsebre vágтам. Az adóssági szakember ezek után még elmondja, hogy miután fölbortorkáltam a lakásba, már dehogy írtam, mert látta, hogy, miként az értelem csillagfényei, kihunynak fönt a villanyok. És nem nehéz elképzelni, hogy ezek után ittasan és ruhástól fortyogtam és fetrengtem, és egyszer le is zuhantam a vetetlen ágyról. Nem vitatkoznék, mert ez így igaz. Hogy úgy mondjam, ebben a kontextusban (!) az, való igaz.

Ámde másnap! A másnap, vagyis az áldott katzenjammer. Mert tudja meg, drága úr, hogy olykor itt van minden szépséges mondatok kincse elásva, a másnapban, vagyis a lét s nem lét gyönyörű határán, amikor az ember meg-megremeg, mint a szélfúttá pascali nádszál, de tömri nem török, csak érzi a nagy embertelen erőket, érzi a nagyokat sóhajtó eget, érzi mind a kősa fellegetek, és februári hófoltos föld hidegét, és érzi a szomorúságot is, ami a zenekarhoz kellett, a világ legszomorúbb zenekarához. És akkor betegen, hasogató fején jeges borogatással, kidülledt szemekkel, de mégiscsak fogja a papírt és írni kezdi. És bizony megírja a zenekart, mert másnap van, katzenjammer és elég szomorú a szomorúsághoz.

Másmost tehát én megértettem, hogy az adózással az életet szolgálom. Ez egy küldetés. Missziós vállalkozás, mert a világ, s benne a nemzet, meg az ország mindig valamilyen, és ez engem mondatokra sarkall. Mármost ha én ezekért a mondatokért bármit is elvárnék, tehát hogy honorárium, adókedvezmény járna értük, hát önző, utolsó aljas gazember lennék.

Mert az ember, még ír, törleszt. Nagy tartozások vannak ezért az életért. Kérem, én beláttam ezt. És ezennel mindenkit tisztelettel figyelmeztetek, hogy Tempefői úr híres, a magyar írók sanyarú lehetőségeiről szóló mondata érvényét veszítette. Ezentúl így hangzik: „Nem azért vagy, ő magyar író, bolond, mert írsz!”

Csak most van egy regénytervem, amivel nem tudom, mit kezdjek. Arról szól, hogy egy fiatal író, bizonyos Kolhász Frigyes ír egy regényt, amit el is fogadnak, meg is jelentetnek, ki is fizetnek. Am az év elején, amikor Kolhász Frigyes édesanyja kiszámítja fiának adótartozását, rémülten látja, hogy az több, mint maga a honorárium. Akkor Kolhász Frigyes felteszt magának a kérdést. Írjon-é ezek után, vagy ballagjon a minisztériumba.

És nem ír, hanem elindul. De ez csak egy regényterv, és természetesen semmi köze a prím számnak gondolt valósághoz.

Andrásfalvy Bertalan Szegeden

A megyei önkormányzat Rákóczi téri székházának lesz vendége ma délelőtt 10 órától *Andrásfalvy Bertalan* művelődési és közoktatási miniszter és *Dankó László* kalocsai érsek. A közigazgatási szemináriumon a miniszter az *oktatás és a köz-művelődés* időszakos kérdéseiről, a kalocsai érsek pedig az *egyház közoktatásbeli feladatvállalásáról* tart előadást.

Egyszemélyes színház – Franciaországból

Több mint 50 országban járt már a francia nyelv és kultúra „nagykövete”, *Pierette Dupoyet*. „*Engem mindenhol a találkozások varázsa lelkesít, mert látnivaló, hogy a vallási különbözőségeken kívül minden hasonlít egymásra. Mindenki egyenből és egy férfiból lett, mindenki fél a haláltól, a betegségtől, mindenki egyforma.*” Erről győződhetnek meg az érdeklődők, akik a *szegedi Alliance Francaise* szervezésében megtekinthetik *Madame Dupoyet* egyszemélyes színházát, csütörtökön délután negyed 4-kor a JATE-klubban. A *Coté Rimbaud* című színdarab felidőzi a híres francia költő majd nyolc éves, sivatagban leélt életét, ugyanakkor lehetőséget ad az előadónak, hogy beszélhessen a sivatag bűvöletéről.

*Nagy Feró*t senkinek sem kell bemutatni, mindenki ismeri. Néhány éve „szakadt országunk szakadt elnököt” felkiáltással még köztársasági elnök-jelölt is volt. Nemrég azonban, ha nem is elnök, de társelnöke lett egy szervezetnek, a *Rocksövetségnek*. Az énekestárselnököt a *Narancs Fesztivál*on értem utol, s itt beszélgettünk az új szövetségről.

– *Mi a Rocksövetség célja?*
– Szeretnénk ha végre felnőtt számba vennének bennünket a rockzenénkkel egyetemben – a rock szó alatt hivatkozom az összes műfajra. Ha minket érintő törvény születik, akkor kérjük...követeljük, hogy megalakításában részt vehessünk. Nem akarunk jogtalan előnyökhöz jutni, csak szeretnénk a minket megillető jogokat megkapni.

– *Megalakulásokot másnapján intéztetek egy levelet Andrásfalvy Bertalan miniszter úrhoz. Mi a levél lényege?*

– Ez a levél csak tűzoltás, hiszen megtudtuk, hogy épp aznap kerül az asztalára a római egyezményhez való csatlakozás tervezete, erre a lépésre már 31 éve várunk. Nem akarok részletesen kitérni rá, hogy micsoda; jogi dolog. A világ már csatlakozott ehhez, a volt szocialista országok még nem, mi lennénk az elsők. De pont a legfontosabb cikkelyét, a 12-es pontot ki akarják hagyni belőle, illetve fenntartásokkal elfogadni. Ez azt jelentené, hogy a rádió vagy televízió egyszer örök áron megvehetné a felvételt, és utána azt tehetne vele amit akar.

– *Jogdíjat fizetne?*
– Jelen pillanatban semmilyen jogdíjat nem fizet a rádió.

– *En úgy tudom fizet, hiszen a lejátszott nóták listáját is küldi a Szerzői Jogvédő Hivatalnak.*

– Várj, az egészet én sem látom egészen tisztán, mert van egy pontozásos rendszer is, melynek alapján a különböző műfajoknak más-más összeget utalnak. De a SZJH szerepe sem tisztázott. Jelen pillanatban nem jogvédő, hanem inkább jogsejítő. A beszédett pénzből levonja a százalékát, a mardékat megkapom, ezenkívül semmiféle jogomat nem védi. Ha egy kiadó nem fizet – ahogy már velem is megtörtént – maximum felszólítja: tessék

Húsz évre Finistere-től

Szegedi küldöttség járt Bretagne-ban

Valahol Bretagne-ban áll egy transzparens, melyen három jelképes alak egy jelképes hajót húz kötélén. A hajó Bretagne-t jelenti a három figura pedig a közigazgatást, a tudományt és a vállalkozást, együtt pedig azt, hogy a nyugat-franciaországi tartomány ezt az utat választotta a régió átfogó fejlesztésére. Mindez több mint húsz évvel ezelőtt kezdődött, vagyis elegendő ideje ahhoz, hogy a megfelelő finanszírozási modellek is kialakuljanak, s az a szegedi küldöttség, amely a napokban érkezett haza a Bretagne-beli Finistere megyei látogatásáról – dr. Mécs Imre önkormányzati képviselő szavai szerint – már egy olyan megvalósult elképzeléssel ismerkedhetett meg ott, amit itthon még csak terveznek.

E látogatás tapasztalatai adták a szegedi önkormányzat tudományos és felsőoktatási bizottsága tegnapi ülésének fő témáját. A delegációt vezető dr. Tühegyi József alpolgármester elmondta, hogy a franciaországi út a Triade szövetség által tavaly októberben francia üzletemberek, termelési szakemberek és menedzserek számára szervezett Csongrád megyei látogatás viszonzásaként jött létre, és mint ilyen túllépett a testvérvárosi kapcsolatok eddigi többé-kevésbé protokolláris jellegén. A szegedi küldöttséget eleve olyan cégek és intézmények képviselőiből állították össze, amelyek konkrét együttműködési tervvel, vagy kidolgozott gazdasági partnerkapcsolatok szándékával utaztak Finistere megyébe. (A résztvevők: dr. Horváth Lajos a Délmagyarországi Gazdasági Kamara, Fülöp Mihály a Földművelési Hivatal, dr. Gáspár Miklós a Gabonatermesztési Kutatóintézet, Kotogány Mihály az Agrárkamara, Joó Sándor az Agora-Zöldért, Széll János a Heavytex Újszegedi Szövő Rt., Hézős Sándor a Hűstermelést Szervező Rt., dr. Balskó István a Biotechnikai Rt. és Molnár Sándor a Molnár Vállalkozói Iroda képviselőjében, valamint Békési Edina magánkertész, dr. Mécs Imre a felsőoktatási bizottság elnöke és dr. Tühegyi József alpolgármester.)

A résztvevők értékelése szerint e konkrét elképzelések a rendkívül szívélyes fogadtatás mellett némileg meglepték finistere-beli ven-

déglátókat, különösképpen a mezőgazdasági területen illetékeseket, hiszen a magyar cégekkel ezúttal nem mint „báméskodó” kelet-európaiakkal, hanem mint a fejlődésnek indult esetleges konkurenciával találkoztak. A fő tapasztalatot ennek ellenére több együttműködési megállapodás és tervezet mutatja: van lehetőség a két régió kiegészítő kapcsolataira.

Dr. Mécs Imre az út egy másik vonatkozását a tudományos és felsőoktatási bizottság terveivel hozta összefüggésbe. A bizottság, mint kifejezte, távlati elképzeléseiben éppen a város közigazgatási, tudományos és vállalkozói munkáját kívánja összehangolni, s ehhez alapot szolgáltat a Finistere-ben látottak, mint például az a technopolis vagy innovációs park, amely ott a tudomány és a termelés közvetlen kapcsolatát szolgálja. Dr. Mécs Imre felhívta a figyelmet arra, hogy az Universitas megvalósulásával a város lakosságából mintegy 30 ezren – hallgatók és oktatók – tartoznak majd ehhez az intézményhez, tehát az önkormányzat e bizottságban találhatja meg azt a közigazgatási szervet, amely ellátja az Universitas és a város kapcsolatát.

A látogatás után a Bretagne-ban járt szegedi küldöttség tagjait dr. Tühegyi József alpolgármester felkérte: vegyenek részt a szegedi francia-magyar együttműködés tanácsadó testületében.

PANEK SÁNDOR

A Rádió harmadik ostroma, avagy Feró és a vidám magyarok

kifizetni – ennyi. Tisztázni kéne, hogy ez a régi kommunista rendszerű hivatal mit csinál, mi a szerepe. Az lenne a feladata, hogy jogsértés esetén sürgősen indítson pert, de erre nincsenek meg a jogszabályok: akkor minek a jogvédő?

– *Mi a Rocksövetség feladata, hiszen létezik egy zenész szakszervezet.*

– A Rocksövetség szabad szakszervezeti társulás, érdekvédelmi szövetség. Csak az, hogy szakszervezet, az ebben a pillanatban kevés, s a névnek is rossz a csengése, mert mit csinál a szakszervezet. Beszedi a tagdíjat és kész.

– *Kik a Rocksövetség tagjai?*

– Mindenki, rock- és popzenészek, discjockeyk, technikusok, roadok, még újságírók is beléphetnek. Teljesen nyitottak vagyunk, a kiadók is be fognak lépni, mert így egységesen léphetünk fel a rádióval vagy a televízióval szemben. Előfordulhat, hogy szankcionáljuk a televíziót: két hónapig nem engedjük, hogy a felvételeinket lejátssza. Jelen pillanatban azonban a minisztérium titkársága nem tekint bennünket tárgyaló partnernek – de majd

fog. Nem engedjük, hogy szórazzanak velünk. Komolyan vesznek minket, vagy igenis meglesz a Parlamentnél a nagy tüntetés és 12 órán keresztül szólni fog a zene.

– *Úgy mint tavaly március 15-én?*

– Hasonlóan, csak annak a hibáiból tanulunk. Remélem ez sikeresebb lesz, a szakmában a nagy nevek már beléptek a szövetségbe, sőt a nagyválasztmányban is benne vannak.

– *Újabb ostrom a Rádió ellen?*

– Ezt én a Rádió harmadik ostomának hívom, egyébként sok baj van a Rádióval.

– *Veszélyben forgott a Garázs is?*

– Igen, úgy nézett ki, hogy havonta csak egyszer lesz, de addig üvöltöztem amíg visszakaptam a heti két adást. Ettől függetlenül bajban lesz, mert az új időpontok miatt sokszor el fog maradni. Nem hiszem, hogy az lenne a megoldás, ha félreállnák. Bár most már nagyon fontolgatom, ha nem jó, hogy valaki törődik az ifjúság problémáival, akkor oldja meg a társadalom maga. Én már megtalálom a magam helyét.

Azok a hibások, akik nem segítettek, akik a miniszté-

riumban nem állnak velünk szóba, s itt nem az Andrásfalvyról személyesen van szó. Azt hiszem a szakemberekkel van a baj – akiket így hívnak. Régebben úgy hívták őket, hogy bunkóciska, te drága. Ezek nagy bunkók lettek, de nem drágák.

– *A politizáláson kívül új lemezre is készültök, mely a nyáron jelenik meg Vidám magyarok címmel. Van okunk a vidámságra?*

– Nagyon sok okunk van rá, ha más nem, a jövőbe vetett hit. Nagyon fontos, hogy ne abban erősítsük meg az embereket, hogy milyen rettenetes helyzet uralkodik ma hazánkban. Ha meg arról beszélünk, akkor meg kéne említeni az okát. Nagyon sokan demagógiából ráfogják – nem is az új kormányra – az új rendszerre. Senki nem veszi észre a 20-25 milliárdos kártya-adósságot, melyet a szegény népünkre kell megadni. Kár, hogy egyetlen párt sem tartotta meg a szavát, a rendszerváltást és az elszámoltatást nem hajtotta végre.

– *Világéletemben külön voltál, a Nemzet Csótánya. Számtalan rajongód mellett ellenzőid is szép számmal akadnak, a legutóbbi Garázs újságban szerepel egy mocskoló levél, melynek trója lefasisztáz és küldeményéhez egy használt WC-papírt mellékel. Ezekre hogy reagálsz?*

– Rosszul esnek, hogy ilyen gyűlöletek tudnak elszabadulni. A véleményét tisztetem, de az emberről is megvan a véleményem, s ha valakiben ekkora gyűlölet lakozik, akkor egy picit félek. Keveset tudni veszélyes dolog – persze ő azt hiszi, hogy marha okos – ezt az országot is ilyen budipapíros manusok vezették. A közép-szerűség a hasonló kaliberűeket vonzotta, s ezek az emberek megmaradtak közöttünk. Igazából sajnálom, hogy megjelenhet egy ilyen levél az újságban – még akkor is, ha az a saját újságom –, de muszáj bemutatnom. Szerencsére ezekből van kevesebb, de vannak ilyenek és vigyázni kell, mert ezek az emberek nagyon sokat árthatnak az új demokráciának.

TAKÁCS VIKTOR